

Arrest

nr. 189 907 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 10 november 2016 bij de burgemeester van de stad Antwerpen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 november 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waardoor deze beslissingen definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer.

1.3. Op 30 januari 2017 neemt de stad Antwerpen, na een positieve woonstcontrole, de verblijfsaanvraag in ontvangst en maakt deze over aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 maart 2017 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 10 november 2016 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 30 maart 2017 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2016 werd ingediend door :

[C., A.][R.R. ...]

Geboren op [...]

Ook gekend als:

[B., A., geboren te [...] op [...]

[B., A., geboren te [...] op [...]

[P., J., geboren op [...] (nationaliteit: china)

[F., J., geboren op [...] (nationaliteit: china)

[B., A., geboren op [...]

[B., A., geboren op [...]

[B., A., geboren op [...]

[A. G., geboren op [...]

Nationaliteit: Mongolië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.02.2011 met een een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw [G. D.] [R.R. ...], die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij wettelijk samenwonen sinds 05.06.2014. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Ook het feit dat zij intussen samen twee dochters hebben, [A. G.] [R.R. ...] en [A. A.] [R.R.], vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Beide dochters hebben de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt en kunnen hun vader eventueel vergezellen. Bovendien merken we op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM en artikel 22bis van de Belgische Grondwet betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij instaat voor de zorg over zijn dochters als zijn partner uit werken gaat. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn partner geen beroep kan doen op de reguliere diensten van kinderopvang, zoals veel werkende ouders en dit in afwachting van zijn terugkeer. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al geruime tijd op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij bereid zou zijn actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en dat hij zijn plaats zou innemen in het economische leven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [C., A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Mongolië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [B. A.] (geboren op [...]), [B. A.] (geboren op [...]), [P. J.] (geboren op [...]) van Chinese nationaliteit, [F. J.] (geboren op [...]) van Chinese nationaliteit, [B. A.] (geboren op [...]), [B. A.] (geboren op [...]), [B. A.] (geboren op [...]), [A. G.] (geboren op [...]);

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

*Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 27.11.2016. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 27.11.2016. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 27.11.2016.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Ter terechtzitting wijst de Raad op de in de nota met opmerkingen ontwikkelde exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, omwille van een gebrek aan belang. Verweerder wees er hierbij op dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 27 november 2016, waartegen hij geen beroep heeft ingediend en dat aldus definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Verweerder benadrukte dat het verzoeker aldus is verboden om zich op het Schengen-grondgebied te bevinden. Hij stelde dat hij, in geval van een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissingen, niet anders vermag dan opnieuw – na vast te stellen dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en dit terwijl hij het voorwerp is van een inreisverbod dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod is verboden in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet). Hij benadrukte dat in toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel het toekennen van internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het inreisverbod, en dus het verblijfs- en toegangsverbod, buiten werking kan stellen. De Raad merkt ter terechtzitting ook nog op dat er sprake is van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 27 november 2016, waarmee het inreisverbod gepaard ging, dat evenzeer definitief aanwezig is in het rechtsverkeer, zodat ook op dit punt de vraag rijst naar het belang. Bij een eventuele nietigverklaring

van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten valt verzoeker immers nog steeds onder de gelding van dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. In antwoord hierop stelt verzoeker ter terechtzitting dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 10 november 2016 en dus van voor het inreisverbod en het eerdere bevel en dat het hoger belang van de minderjarige kinderen mee in rekening moet worden genomen.

2.5. De Raad wijst in dit verband op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een inreisverbod definieert als: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De Raad stelt vast dat verweerder ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen in beginsel niets anders vermag dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker thans in het Rijk verblijft terwijl hij onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals is voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – enerzijds vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem aldus geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c); RvS 30 december 27 mei 2015, nr. 11.277 (c); RvS 3 september 2015, nr. 11.522 (c); RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c); RvS 5 juli 2016, nr. 235.344; RvS 12 september 2016, nr. 235.719).

Het gegeven dat het inreisverbod dateert van na de aanvraag om machtiging tot verblijf, doet aan het voorgaande ook geen afbreuk en hiermee toont verzoeker zijn belang nog niet aan (RvS 3 september 2015, nr. 11.522 (c)).

Ook in zoverre verzoeker op algemene wijze wijst op het hoger belang van zijn minderjarige kinderen maakt hij niet aannemelijk dat een nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen hem een nuttig voordeel kan opleveren en er aldus een voldoende belang voorhanden is. Het inreisverbod blijft immers in ieder geval overeind, totdat verzoeker de opheffing of opschorting hiervan heeft verkregen overeenkomstig de procedure van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hetgeen in beginsel in het buitenland dient te gebeuren. Dit inreisverbod verhindert dat de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België wordt toegestaan. Het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een geldend inreisverbod maakt in wezen ook reeds dat hij (onmiddellijk) het Belgische grondgebied dient te verlaten. In dit verband werd verzoeker bovendien gewezen op het gegeven dat zelfs bij een vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hij nog steeds onder de gelding valt van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem, samen met het inreisverbod, werd betekend op 27 november 2016. De Raad herhaalt dat deze beide beslissingen door verzoeker in rechte niet werden aangevochten, hetgeen maakt dat deze definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Door deze niet aan te vechten, heeft verzoeker niet aangegeven zich hiermee niet akkoord te kunnen verklaren. Verzoeker toont ook niet aan dat sinds het vorige bevel betekend op 27 november 2016 zijn (gezins)situatie wezenlijk is gewijzigd. Verder blijkt evenmin dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een grensleiding of vasthouding met het oog op een repatriëring en evenmin dat hiermee andermaal enig inreisverbod gepaard gaat.

De Raad merkt op dat verzoeker het hoger belang van de kinderen dient te laten gelden in het kader van een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod en dit overeenkomstig de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet (RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c); RvS 12 september 2016, nr. 235.719). Het obstakel dat verzoeker verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven bij zijn partner en kinderen betreft in de eerste plaats het inreisverbod.

Verzoeker overtuigt, door op bijzonder algemene wijze te verwijzen naar het hoger belang van de kinderen, ook geenszins dat het vragen van de opheffing of de opschorting van het inreisverbod overeenkomstig de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet in zijn situatie bijzonder problematisch zou zijn. De moeder van de kinderen verblijft in België en kan de zorgen voor deze kinderen op zich nemen. Er blijkt niet dat het gegeven dat zij werkt zulks verhindert of de aanwezigheid van verzoeker in België absoluut noodzakelijk zou maken. Gedurende de vakantieperiodes kan de partner samen met de kinderen verzoeker ook steeds opzoeken in het herkomstland. Verder kunnen contacten worden onderhouden met de moderne communicatiemiddelen. Het gegeven dat dit niet evident is, zeker niet met kleine kinderen, zoals verzoeker betoogt ter zitting, wordt niet betwist, doch dit

maakt nog niet dat de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken door het enkele gegeven dat verzoeker overeenkomstig de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod in zijn herkomstland dient te vragen. De Raad wenst ook andermaal te benadrukken dat verzoekers gezinssituatie als dusdanig reeds bestond ten tijde van het opleggen van het inreisverbod en het verzoeker op dat ogenblik vrij stond hiertegen in rechte op te komen, zich onder meer steunend op artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind, doch hij zulks naliet en aldus niet aangaf dit inreisverbod te betwisten, niettegenstaande dit inhield dat hij gedurende drie jaar niet langer in België mocht verblijven terwijl zijn partner en kinderen hier wel verblijf houden. Er blijkt ook nog niet dat de kinderen aldus zullen worden getraumatiseerd met ernstige ontwikkelingsstoornissen als gevolg. Er blijkt niet dat onder meer de moeder in dit verband niet de nodige omkadering en ondersteuning kan bieden aan de kinderen. De Raad wijst er in dit verband ten slotte op dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk te terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

2.5. In deze omstandigheden blijkt niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden beslissingen verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Hij toont niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

2.6. Het beroep is bijgevolg, wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS